

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 marca 2021 r.

w Warszawie

sprawy T. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

z dnia 17 czerwca 2020r. znak (...),

z dnia 12 sierpnia 2020r. znak (...)

1. umarza postępowanie w zakresie odwołania od decyzji z dnia 17 czerwca 2020r. znak (...)
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

T. Z. w dniu 13 lipca 2020 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia 17 czerwca 2020 r., znak: (...)dotyczącej odmowy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołująca wskazała, że lekarz orzecznik ZUS nieprawidłowo uznał ją za osobę częściowo niezdolną do pracy i stwierdziła, że zdiagnozowane u niej choroby wskazują, że jest całkowicie niezdolna do pracy (odwołanie z dnia 13 lipca 2020 r., k. 5 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o umorzenie postępowania dotyczącego decyzji z dnia 17 czerwca 2020 r. oraz o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w sytuacji, gdy ubezpieczona rozszerzy odwołanie na decyzję z dnia 12 sierpnia 2020 r. Organ rentowy podniósł, że wskutek orzeczenia wydanego przez lekarza orzecznika ZUS uznającego, iż badana jest częściowo niezdolna do pracy od 27 czerwca 2019 r. do 31 października 2020 r. odmówił jej prawa do świadczenia na mocy decyzji z dnia 17 czerwca 2020 r. W jego ocenie niezdolność do pracy ubezpieczonej nie powstała w czasie zatrudnienia, jak również w ciągu 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia, ponieważ opłacała składki z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej do dnia 16 czerwca 2017 r. Następnie w wyniku zgłoszonego sprzeciwu i przywrócenia terminu do jego wniesienia, sprawa trafiła do komisji lekarskiej ZUS, która również uznała badaną za częściowo niezdolną do pracy na ten sam okres, co stanowiło podstawę do odmowy przyznania świadczenia na mocy decyzji z dnia 12 sierpnia 2020 r. Organ rentowy zaakcentował, że w związku z tym decyzja z dnia 17 czerwca 2020 r. została uchylona i nie ma podstaw do rozpatrywania odwołania od rozstrzygnięcia, którego brak jest w obrocie prawnym (odpowiedź na odwołanie z dnia 24 sierpnia 2020 r., k. 6 a. s.).

Ubezpieczona złożyła odwołanie od decyzji z dnia 12 sierpnia 2020 r., znak: (...) (odwołanie z dnia 12 sierpnia 2020 r., k. 13 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. Z. opłacała składki na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej do dnia 16 czerwca 2017 r., który był dla niej ostatnim okresem ubezpieczenia (okoliczność bezsporna).

Odwołująca w dniu 10 marca 2020 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z dnia 10 marca 2020 r., k. 1 tom II a. r.).

Lekarz orzecznik ZUS w dniu 17 kwietnia 2020 r. orzekł, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy w okresie od 27 czerwca 2019 r. do 31 października 2020 r. Mając na uwadze powyższe, organ rentowy wydał decyzję z dnia 17 czerwca 2020 r., znak: (...) zgodnie z którą odmówił ubezpieczonej prawa do świadczenia. Organ rentowy uwzględnił odwołującej staż pracy w wymiarze 35 lat, 3 miesięcy i 2 dni. W jego ocenie częściowa niezdolność do pracy nie powstała w okresie ubezpieczenia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tego okresu (orzeczenie z dnia 17 kwietnia 2020 r. i decyzja z dnia 17 czerwca 2020 r., tom II a. r.).

Odwołująca w dniu 13 lipca 2020 r. złożyła sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia. Organ rentowy przychylając się do wniosku ubezpieczonej skierował sprawę do komisji lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 31 lipca 2020 r. podtrzymała stanowisko wyrażone przez lekarza orzecznika ZUS. W związku z tym organ rentowy ponownie odmówił odwołującej prawa do wnioskowanego świadczenia z tych samych względów, co w treści decyzji z dnia 17 czerwca 2020 r. (k. 9-11 dok. med. oraz orzeczenie z dnia 31 lipca 2020 r. i decyzja z dnia 12 sierpnia 2020 r., tom II a. r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych ubezpieczonego. Autentyczność zgromadzonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy. Mając na uwadze powyższe, dowody zawarte w aktach sprawy są wystarczające do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie T. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia 17 czerwca 2020 r., znak: (...) podlegało umorzeniu.

Sąd zważył, że w punkcie 1 wyroku należało umorzyć postępowanie w zakresie, w jakim decyzja z dnia 17 czerwca 2020 r., znak: (...) została zmieniona na mocy decyzji z dnia 12 sierpnia 2020 r., znak: (...)

Na mocy art. 355 § 1 k.p.c., sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód (odwołujący) cofnął ze skutkiem prawnym pozew (odwołanie) lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Należy stwierdzić, że z uwagi na wydanie kolejnej decyzji przez organ rentowy, ówczesna zaskarżona przez odwołującą decyzja z dnia 17 czerwca 2020 r. przestała obowiązywać przez co zakończyła swój byt prawny.

Odwołanie ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia 12 sierpnia 2020 r., znak: (...) jako niezasadne, podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 53 z późn. zm.) zwana dalej „ustawą”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;

2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;
4. nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Zgodnie z art. 58 ust 1 pkt 5, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że odwołująca spełniła przesłanki do uzyskania świadczenia rentowego wynikające z art. 57 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, t.j. czy ubezpieczona legitymuje się odpowiednim okresem składkowym i nieskładkowym. Przedmiot sporu wyznaczało ustalenie, czy został spełniony warunek określony dyspozycją art. 57 ust. 1 pkt 3 wymienionej ustawy, a mianowicie, czy niezdolność do pracy odwołującej powstała w okresie późniejszym niż 18 miesięcy od ustania jej ostatniego okresu ubezpieczenia. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd zważył, że decyzja organu rentowego jest zasadna i odpowiada prawu.

Jednym z warunków uprawniających do renty z tytułu niezdolności do pracy określonym w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy jest powstanie tej niezdolności w okresie ubezpieczenia, najpóźniej w ciągu 18 miesięcy po jego ustaniu. Skutkiem związania prawa do świadczeń z ubezpieczeniem jest utrata tego prawa po ustaniu ubezpieczenia. Osoba, której ubezpieczenie ustało, nie ma żadnych uprawnień wynikających z tego ubezpieczenia i aby uprawnienia takie uzyskać musi ubezpieczyć się ponownie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt I UK 267/17). W innym z orzeczeń wskazano również, że prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przysługuje osobie, która jest niezdolna do pracy, posiada wymaganą ilość okresów składkowych i nieskładkowych a jej niezdolność do pracy powstała w okresie ubezpieczenia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Przy tym, wszystkie powyższe przesłanki ubezpieczony musi spełnić łącznie. Skoro niezdolność odwołującej do pracy wystąpiła później niż 18 miesięcy od okresu ubezpieczenia, to tym samym nie spełnia ona przesłanek do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt III AUa 924/15).

Nabycie prawa do świadczeń rentowych z tytułu niezdolności do pracy uwarunkowane jest łącznie wystąpieniem zdarzenia objętego ubezpieczeniem, tj. niezdolności do pracy, posiadaniem wymaganego okresu ubezpieczeniowego oraz wystąpieniem zdarzenia objętego ubezpieczeniem w okresie ubezpieczenia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od jego ustania. Odwołująca nie spełnia kumulatywnie wszystkie przesłanek, o których mowa w art. 57 ust. 1 ustawy. Jej ostatnie ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej minęło w dniu 16 czerwca 2017 r., co nie było kwestionowane w rozpatrywanej sprawie. W związku z tym do powstania niezdolności do pracy w dniu 27 czerwca 2019 r. minął ubezpieczonej okres 18 miesięcy wynikający z przepisu ustawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.